דובר של אבו־נידאל מצהיר:

„אורי אבנרי הוא סוכן של המוסד!"

„ערפאת וסרטאווי הם סוכני הסי־איי־איי!"

פסק־דין מוות לשלושתם

ה הודעה יכלה להיות מצחיקה — אלמלא פורסמה על־ידי אחד מאלופי־הרצח בעולם: הטרוריסט הפלסטיני צברי אל־בנא, המכונה „אבו־נידאל", איבו המושבע של אש"ף.

העיתון הלונדוני בשפה הערבית, אל־ערב („הערבי"), המקורב לאבו־נידאל, פירסם את ההודעה השבוע, בתגובה על כתבה שפורסמה בעיתון המכובד גארדיאן. העיתון הבריטי ערך חקירה יסודית של אירגון אבו־נידאל, שחבריו הורשעו לאחרונה בנסיון לרצוח את שגריר ישראל, שלמה ארגוב. הגילוי המרכזי: נאוואף רוזאן, ראש חוליית־הרצח, שנדון ל־35 שנות מאסר, אינו אלא אלוף־משנה באגף־המודיעין של הצבא העיראקי.

נראה שגילוי זה, ושאר הגילויים של העיתון הבריטי, הקפיצו את אבו־נידאל. בתגובה רשמית עליהם מסר הדובר הרישמי שלו בעיתון אל־ערב גילוי מרעיש:

● **„המידע סופק ל„גארדיאן" ע"ידי העיתונאי ה־ישראלי אורי אבנרי, איש המוסד הישראלי, שתפקידו הוא להסתנן לאירגון־הבית הפלסטיני.**

● **העיתון הבריטי פירסם את המידע אחרי שקיבל תשלום גדול מידי יאסר ערפאת, שהועבר אליו ע"י עיצאם אל־סרטאווי, ד' שניהם אינם אלא סוכני מוסדי־הביון האמריקאי, סי־איי־איי.**

● **המישטרה ושרותי־הביון של בריטניה שיתפו פעולה עם המוסד הישראלי והמוסד האמריקאי בפרשה זו.**

● **„תנועת־השיחרור ה־פלסטינית הלאומית", אירגונו של אבו־נידאל, גזר על כל המעורבים בפרשה דין מוות.**

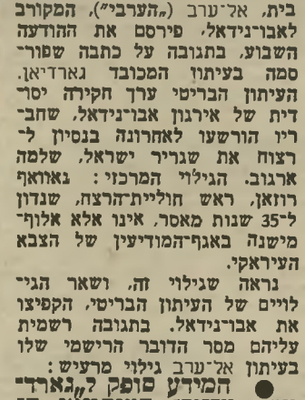

ערפאת
„שילם עבור הפירסום"

„בדיוק ברגע הנכון"

ה טענה, כאילו סיפק אורי אבנרי מידע כלשהו לעיתון הבריטי, פשוט אינה נכונה. אבל היה לה על מה לסמוך — כי גילויי גארדיאן אישרו בדיוק מדהים את גילויי העולם הזה למחרת ההתנקשות.

שבוע אחרי ביצוע ההתנקשות, יומיים אחרי פתיחת מילחמת־הלבנון, עורר העולם הזה (2336) כמה שאלות נוקבות לגבי המעשה. כתב אז העולם הזה: „מי שהחליט להתנקש בחיי השגריר בלונדון — הוא שהחליט לספק לשלישיה (בגין, שרון ואיתן) את התירוץ המבוקש (לפלוש ללבנון)".

הוסיף העולם הזה:

„היה זה כאילו נדברו מחבריהמילחמה שמשני עברי המיתרס מראש, כדי להביא על העם הפלסטיני טרגדיה נוספת, וכדי להטיל את המרחב אל תוך מערבולת של דם ואש, הרג והרס.

„לא יכול להיות ספק בכך שמי שנתן את ההוראה להרוג את השגריר הישראלי בלונדון התכוון לתוצאה זו בדיוק. כי שום תוצאה אחרת לא היתה כלל אפשרית. אם כן, מי נתן את ההוראה? ההתנקשות בלונדון בוצעה על־ידי האירגון של אבו־נידאל."

כעבור שבועיים, אחרי שאורי אבנרי ערך ביקור חטוף באירופה, ונפגש עם אישים פלסטינים, פירסם העולם הזה (2338) את הדו"ח המסכם הראשון על אירגונו של אבו־נידאל. בין השאר כתב:

„מי היה מעוניין באותו רגע בפעולה כה דחופה (ההתנקשות בחיי ארגוב)?

„בעת ביצוע ההתנקשות בלונדון ישב אבו־נידאל בבגדאד. לכן סבורים פלסטינים רבים כי ההתנקשות בוצעה בפקודת עיראק, שנחלה זה עתה תבוסה מוחצת מצבא איראן, ושחששה שמא עומדים האיראנים לפלוש לארצם.

„הפלישה הישראלית ללבנון, שהזמנה על־ידי ההתנקשות בלונדון, נתנה לעיראק את התירוץ המצויין להכריז על הפסקת־אש חד־צדדית, ואיפשרה גם לאיראן לותר על הפלישה לעיראק, שהיא מעבר לכוחותיה. שני הצדדים הכריזו על כוונתם לעזור במילחמה נגד ישראל.

„מבחינתן, באה ההתנקשות בדיוק ברגע הנכון."

שינוי ברגע האחרון

ה „עוקם הזה" ניתח אז את הגירסות השונות לגבי האחריות לנסיון־ההתנקשות, וקבע כי הגירסה המסילה את האחריות על עיראק היא הסבירה ביותר.

בין השאר גילה אז העולם הזה כי ההתנקשות תוכננה בחיפזון עצום, בלי הכנה מיקצועית מספקת. בין השאר הופעל בה קרובה מישפחה של אבו־נידאל עצמו, שאינו טרוריסט מאומן. הכל העיד על כך שמישהו החליט לבצע את ההתנקשות במהירות רבה, מפני שהיה צורך לבצע אותה בתוך זמן קצר ביותר.

העולם כולו ידע אז כי אריאל שרון ורפאל איתן זוממים פלישה ללבנון, ובינתיים גילה שרון עצמו כי קיבל אישור אמריקאי לפלישה שבוע לפני ההתנקשות בארגוב. הפעולה של אבו־נידאל סיפקה את האמתלה הדרושה למילחמה, שעת־האפס שלה כבר נקבעה.

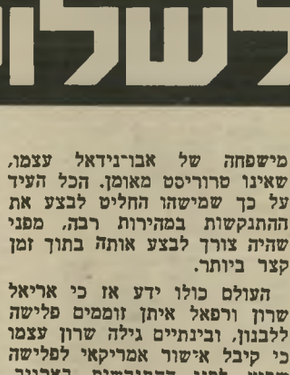

סרטאווי
„העביר את הכסף"

כל הגילויים האלה אושרו עתה ע"ידי „גארדיאן" הבריטי, על סמך העובדות שהתגלו במהלך המישפט של המתנקשים בלונדון.

בין השאר גילה גארדיאן:

● בראש קבוצת־המתנקשים עמד נאוואף רוזאן, בן הכפר רוזאן ליד אירביד בירדן. איש זה היה קצין בחיל־האוויר הירדני, והתגייס לאגף־המודיעין העיראקי ב־1972. הסתבר כי היה קשור עם אבו־נידאל כבר מאז 1974 — תקופה קצרה אחרי שאבו־נידאל, שהיה עד אז נציג פת"ח בבגדאד, פרש מאירגונו והקים אירגון משלו, בחסות שרותי־הביון העיראקיים.

● ארגוב נבחר כיעד לי־התנקשות רק כמה ימים לפני ביצוע המעשה, וזה מתוך כוונה ברורה לרתוח את ישראל לפלוש ללבנון. בגדאד התכוונה להשיג הפסקת־אש עם איראן, אחרי שנחיצה כישלון ממאיר ב־קרב על חורמשאהר.

● לפני כן הופיע שמו של ערפאת עצמו בראש רשימת המיועדים להירצח בידי אבו־נידאל. במקום השני הופיע המלך חוסיין. היעדים הישראליים הופיעו רק בתחתית הרשימה, שרוב קורבניה המיועדים היו דווקא פלסטינים. הרשימה שונתה רק בראשית יוני 1982.

„הקשר הישראלי"

ה יה בגילויי העולם הזה, שאושרו עתה במישפט בלונדון, היבט מעניין נוסף.

בשעתו גילה העולם הזה (2338) עובדה מדהימה:

80% מאנשי האירגון, שנתפסו בעיקבות פעולות־טרור שונות בעולם, לאו מן השטחים הכבושים בידי ישראל — והם התגייסו לאירגונו של אבו־נידאל בשעה שישראל שלטה בשטחים אלה.

זהו אחת הרבה יותר גדול מאשר זה הקיים בכל אירגון פלסטיני אחר. התופעה מוזרה עוד יותר אם לוקחים בחשבון כי אין לאבו־נידאל בסיס בירדן, כפי שיש לאירגון פת"ח, וכי על כן קשה לו הרבה יותר להחדיר מגייסים לשטחים הכבושים.

במהלך העימות המתמשך בין אירגון פת"ח ואירגון אבו־נידאל (הקורא ל־עצמו באותו שם עצמו) טענו אנשיו של ערפאת כי יש הסבר פשוט לתופעה זו: שרותי־הביטחון של ישראל הם שגייסו את האנשים בשטחים הכבושים ושלחו אותם לבגדאד, כדי שיתגייסו שם לאירגונו של אבו־נידאל.

לדבריהם, כמה מאנשיו של אבו־נידאל, שנתפסו בלבנון כשהתכוונו לרצוח את ערפאת, הודו בכך.

מזה כי גם המתנקשים בחיי ארגוב באו מהשטחים הכבושים.

מרוואן אל־בנא יצא מן הגדה המערבית רק בשנת 1979, כ־12 שנים אחרי הכיבוש, והצטרף ל־אירגונו של אבו־נידאל. אביו, יו־סוף, הוא בעל חנות־אריגים ב־שכם. אבו־נידאל הוא דודו.

המתנקש השני, חסן סעיד, יצא מן הגדה המערבית רק לפני שלוש שנים.

מכאן באה הטענה, המושמעת בפי פלסטינים רבים, וגם בפי עיצאם אל־סרטאווי, ראש מחנה השלום הפלסטיני, כי אבו־נידאל קשור איכשהו בישראל. לדבריהם, כל פעולותיו של אבו־נידאל — וביניהם ההתקפות על בתי־הכנסת בווינה, ברומא ואולי בפאריס, רצח פעיל יהודי בווינה, ההתקפה על בית־התיומים היהודי באנטוורפן — משרתות אך ורק את התעמולה הישראלית. אש"ף הסתייג מכל הפעולות האלה, ונפגע קשה מהן. **במיקרה הטוב ביותר, מועמים יריביו של אבו־נידאל באש"ף, הוא מופיע כעיכוב עיידי המוסד, שהצליח להסתנן לאירגון שזו עיידי גיוס סוכנים בי־גדה המערבית והחדרתם לי־אירגונו.**

סוכן המוסד

ז ראה כי אבו־נידאל רגיש מאוד להאשמות אלה, ומכאן המגמה של התקפתו השבוע.

לפני שבועיים הופיעו עיצאם אל־סרטאווי ואורי אבנרי על בימה אחת בלונדון, באסיפה שהופרעה באופן שיטתי על־ידי בריונים ערביים ויהודיים. היהודים היו חברי אירגונו של „הרב" מאיר כהנא, והערבים היו — כנראה — אנשי אירגונו של אבו־נידאל (העולם הזה 2374). אלה צעקו לעבר סרטאווי שהוא יושב עם סוכן ציוני. יתר על כן, אורי אבנרי התקבל פעמיים על־ידי יאסר ערפאת, והיה חבר המישלחת של המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני, שהתקבלה רישמית על־ידי יאסר ערפאת לפני חודשיים. אחמד ג'בריל, ראש האירגון הקיצוני ביותר ב־אש"ף, הקדיש חלק גדול מנאום הפתקה אישית על אבנרי, תוך ציטוט נרחב מעמדתי העולם הזה.

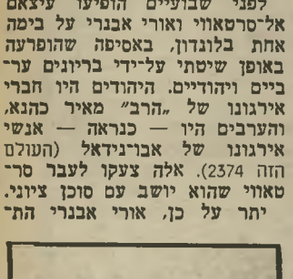

אבנרי
„מסר את המידע"

עתה קשר אבו־נידאל את כל החוטים: העובדה ש־אורי אבנרי הוא עורך השבועון אשר פירסם את הגיליונים הראשונים עיד מזימות תיו של אבו־נידאל, פגישת תיו עם יאסר ערפאת והתיעתו המשותפת עם סרטאווי בלונדון.

ומכאן האגדה: הגילויים של גארדיאן, אשר הומצאו לעיתון עיידי הבולשת הבריטית, מקורם באבנרי, הפועל בשליחות המוסד הישראלי, והקשור עם הסוכנים האמריקאיים — יאסר ערפאת ו־עיצאם אל־סרטאווי.

יתכן, כי במיקרה זה מוכחת שוב החוכמה הטמונה באימרה העברית העתיקה: כל הפוסל — במומו פוסל.

בים. למשל: מה יהיה מעמדם של הערבים, אזרחי ישראל, כאשר תקום מדינה פלסטינית בגדה?

הירהר עורך־הדין מוחמד מיעארי מחיפה, מראשי התנועה הערבית המתקדמת: „אני אהיה כמו יהודי אמריקאי, המחזיק באזרחות אמריקאית ובאזרחות ישראלית גם יחד. אשאר אזרח־ישראל, ואבקש גם אזרחות פלסטינית במדינה השכנה."

סיכם הכומר אבו־עסל: „אין אנחנו מחפשים דרך להתקיים ביחד, אלא לחיות ביחד — לא דו־קיום, אלא דו־חיים."